

Egy elsőfilmes dokumentumfilm-rendező a francia új hullám két legnagyobb rendezőjének barátságát szeretne volna bemutatni, miközben felvázolja nekünk a 60-as évek francia társadalmának problémáit, jellegzetességeit.

Nagy fába vágta a fejszét Emmanuel Laurent, aki néhány dokumentumfilmnek produceri munkálatain kívül eddig nem mutatott fel semmit. Első filmjében mindjárt a modern, 60-as évekbeli francia film, az Új Hullám két vezéralakjának életébe, barátságába nyerünk betekintést. A témaválasztás érdekes, hiszen François Truffaut és Jean-Luc Godard közös történetére a találkozás, barátság majd a teljes

szembefordulás, ellenségeskedés jellemző. A dokumentumfilm felvázolja a mai nézőnek archív felvételek segítségével az 1960-as évek francia társadalom- és kultúrtörténetének fordulópontjait, aminek előidézésében vagy megváltoztatásában a két rendező aktívan részt vesz.

Habár különböző családi és kulturális háttérrel rendelkeznek, korán egymásra találtak a nagy szenvedély, a mozi imádata miatt. A két fiatal egy vetítésen találkozott először és ugyanannak a híres kritikai folyóiratnak, a Cahiers du Cinema-nak voltak kritikusai húszas éveik elején. Az első nagyjátékfilmjeiket is kb. egy időben forgatták, Truffaut a 400 csapás című önéletrajzi ihletésű filmjével megnyerte az 1959-es Cannes-i Filmfesztivált (ahova egy évvel előtte nem engedték be), ugyanebben az évben ő és Godard együtt dolgozott a Kifulladásig-on, amit Godard jegyez, Truffaut a forgatókönyvet írta. Ez a két film meghatározta az egész új hullámot, a klasszikus mozival és értékeivel szembeforduló alkotások egy új, lázadó, intellektuális generáció megjelenését jelentette. Eddig tabunak számító filmes megoldásokat, mint pl. az ugró vágást, a kamerába néző karaktert előszeretettel alkalmazták. A dokuban megismerhetjük a két rendező mestereit és Jean-Pierre Léaud -t, Truffaut és Godard „közös gyermekét”. Léaud 14 évesen kezdett el úszni az új hullámban, a 400 csapás főszerepe után hol Truffaut, hol Godard irányítása alatt dolgozott. A film készítője főként az ő figuráján keresztül igyekszik a két rendező ellentétes hozzáállását bemutatni, Truffaut-t a klasszikus iskola képviselőjeként jellemzi, Godard-t pedig a militáns politika képviselőjeként. Ami igaz is, de a film tétje az lett volna, hogy a két ikon munkássága mögötti motivációkat egy kicsit megismerjük, így azonban a film nem egyéb sajnós, mint kronologikus bemutatása a legtermékenyebb francia filmes korszaknak, leszűkítve két ember tevékenységére.

A filmben egy lány lelkesen lapozgatja a kordokumentumoknak számító kritikai lapokat, majd a két rendezőről fényképeket nézeget – nekünk is ilyen érzésünk lehet az alkotás megtekintése során. Nézzük, szépek a képek, de nem elemez, nem megy a felszín alá, megelégszik a lecke felmondásával. Azonban nem szabad teljesen temetni a filmet, ami megmenti, az a rengeteg interjúrészlet Godard-dal és Truffaut-val, így hallhatjuk fejtegetéseiket a különféle filmes és társadalomkritikai problémákról, valamint az igazi ínyencek a stáblista alatt végignézhetik Jean-Pierre Léaud első meghallgatását 14 éves korában. A művet azoknak ajánljuk, akik még csak ismerkednek a francia új hullámmal és alkotóival, nekik viszont mindenképp, mert jó indulási alappal tud szolgálni, és talán kedvet kapnak tőle Godard és Truffaut műveinek megtekintésére. Mert azokat viszont érdemes megnézni.

Ketten a hullámban (2010, francia feliratos dokumentumfilm). Rendező: Emmanuel Laurent

Vetítik: Uránia Mozi, Pécs

Vetítési időpontok: május 5 - 18:00, 6 - 18:00, 7 - 18:00, 8 - 18:00, 9 - 20:00, 10 - 18:00, 11 - 18:00